

Despartire...

MarianP

Despărțire...

Ea s-a întors, plecând...i-a venit greu
I s-a surpat văpaia elocinței
Pe buze-i arde sufletul căinței,
Dar ruga lui, cuvânt de-arhiereu...
Nu i-a oprit ispita necredinței.

El a rămas...o apoptoză a speranței
Și împietrit ca stânca moliciunii,
Un vreasc uscat din paguba furtunii
A încercat din inima instanței
Să-i curme oțelirea rațiunii.

Ea s-a tot dus...nu i-a venit ușor
Din lacrimi a clădit un tribunal
Iar plânsul ei ca un verdict final
A șters recursul lui stăruitor
Dar l-a iubit...cu un respir total.

El scurmă vânt...prin colbul neputinței
Ca un pulsar în mijlocul genunii,
A implorat cu dalta rugăciunii
Și a sculptat în lutul pocăinței
Dar ea-i plecată...e siajul lunii.

Ea s-a decis...îl vede în memorii
I-ar spune multe, încă îl adoră
I-ar tremura în ochi măcar o oră,
Dar toate sunt himere...sunt istorii
Și amintirea-i șoaptă carnivoră.

Ei nu mai sunt...au fost îmbrățișați
El s-a rugat nebun la semizei
Ea pâlpâie în zbor, are temei
Se scutură de stropi încetoșați
O doare tot...căci nu era al ei...

Marian Puscasiu
Aprilie 2015